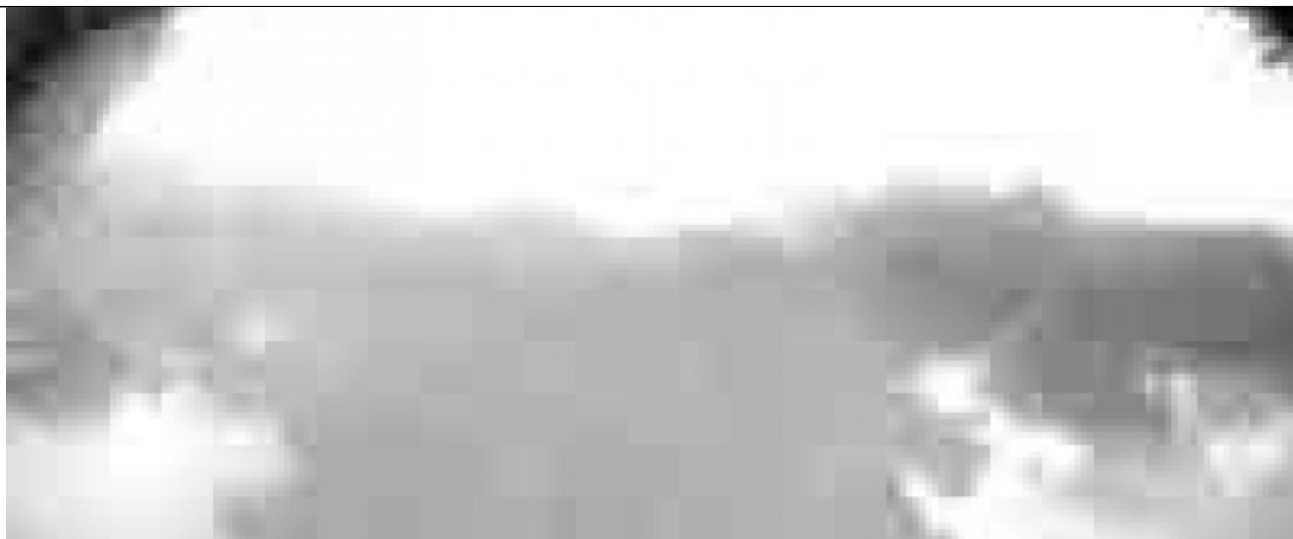

Krisztus lábánál

2009 július 03. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Perczel Mórt mindig látom Bonyhádon: szobrát vagy sírját a 6-os főút mellett. De hogy a Bácskában, Szenttamáson

is találkozhattunk, az már különös. Gion Nándor Virágos katona című regénye nyomán jöttünk ide, hogy megnézzük a felújított kálváriát. Aki fölsetál a fehér kápolna fölötti teraszra, a megfeszített Krisztus lábánál találja magát. Ez a fönti rész történelmi kilátó: a kanyargós, de a keskeny gyaloghíd fölött öblösödő patak a szabadságharc több vesztes, majd egy győztes csatájára emlékeztet.

Mészáros Lázár hadügyminiszter 1848. augusztus első felében a déli hadszíntérre utazott. Nyolc nap múlva azonban visszatért Pestre, hogy részt vegyen a hadügyi törvényjavaslat vitájában. Mivel augusztus 19-én Szenttamás elfoglalása nem sikerült, és a sikertelenség okát árulásban látták, a képviselőház sürgetésére Mészáros visszament a Délvidékre. Nem akarta átvenni a főparancsnokságot, de nem talált megfelelő jelöltet a fővezerségre. Így maga vezette a szeptember 21-i újabb sikertelen támadást Szenttamás ellen. A sikeres csatát végül Perczel vívta meg: a bevehetetlennek tartott települést egyetlen elszánt rohammal foglalta el 1849. április 3-án.

Perczel Mór 1849. március 22-én kezdte meg a hadjáratot Széreg ellen, nagy veszteséggel verve ki a szerbeket erdei állásukból – írja Jókai Szenttamás bevételéről. „Ezután Perczel egyenesen Pétervárad felmentésére sietett, s ott rendet csinálva a várórség között, s az útját álló szerbeket imitt-amott széjjelverve, a lázadás fő tárhelyének, Szenttamásnak tartott.

S ez a félelmes táborhely, melyet a múlt évben hónapokon keresztül hasztalan vívatott annyi kitanult tábornok, mely alól háromszor megújított ostrom után kudarcra kellett elvonulnia a magyar hadseregnek – összetört a képviselőházi tábornokká emelt Perczel Mórnak egy ostroma alatt. (...) A legelső magyar nemzetiszínű zászlót Földváry Sándor, a szegedi önkéntes nemzetőrök parancsnoka tűzte fel a hídfő sáncára, melyet a szegediek az ellenség gyilkos tűzzápora között lábtökon másztak meg.

A hídfő elfoglalása után a szerbek rémülten rohantak át a csatorna hídján a városba; a honvédek oda is utánuk rontottak. Ezalatt a város túlsó oldalán Gál ezredes csapatai foglalták el a sáncokat, s a szerb hadak két oldalról lettek fegyver élére fogva. Egy részük a csatornán úszva menekült át, más részük a Krivája mocsarai közé futott...”

1849. április 11-én Debrecenben az Országos Honvédelmi Bizottmány elismerő iratot küldött Perczelhez:

„Szenttamás dicső séges bevétele s a római sáncokba (való) diadalmas betörés olly tények, mik örök ragyogású bizonyosságai lesznek Tábornok Úr ifjú erejének, katonai kitűnő jelességének s fáradatlan hazafiságának.”

Ma itt minden csendes, a csatára csak a mocsaras, de kanyargós Krivaja és a régi nevek emlékeztetnek. De mi az 1878-ban épült – páratlanul szép – kálváriát jöttünk megtekinteni. Itt tudtam meg, hogy majdnem teljesen tönkrement, de az utolsó órában renoválták, sőt a stáció képei is megújultak. A virágos katona – a regénnyel ellentétben – itt most nem szögesdróttal veri a Megváltót, hanem segíti, amikor a vállára veszi a keresztet. A tűzzománc kép Krisztusa reánk néz, s úgy érezzük, kérdezni akar valamit. Talán azt: barátaim, valóban béke van itt?

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló
